

[Miljøministeren]

og en handlingsplan. Det er simpelt hen, fordi vi mener, at det er nødvendigt også at sætte ind med forbud, fordi det er så farligt for ozonlaget. Man vil komme ud for også på andre områder, at det kan være hensigtsmæssigt, at man kombinerer afgifter med forbud. Når vi så ikke kun har anvendt forbud, sådan som f.eks. Socialdemokratiet siger at det vil, er det naturligvis, fordi vi under en eller anden form – jeg skal vende tilbage til det mere principielle finansieringsmæssige – skal finansiere de udviklingsomkostninger, der kræves på dette område, og som f.eks. Socialdemokratiet også går ind for. Derfor har vi anvendt både en afgiftsform og en forbudsform og ikke kun en afgiftsform eller en forbudsform. Det er simpelt hen for at prøve på at få tingene til at hænge en smule sammen både miljømæssigt og økonomisk. Jeg indrømmer, at det jo er en målsætning, som Socialdemokratiet i hvert fald ikke altid deler.

Når det drejer sig om omstillingen og dens hast, f.eks. i forhold til Norge og Sverige, har vi en helt anderledes produktionssammensætning, end de har i Norge og Sverige, ligesom vi har en anden energiproduktion, og derfor kan man ikke uden videre sammenligne og sige, at vi er slappere på disse områder, end de er i Norge og Sverige, fordi vi har en længere afviklingsplan, end man har dér.

Men for også dér at give et tilsagn til SF's ordfører vil jeg sige, at jeg synes, den konstruktive vej må være at prøve at undersøge, hvad det egentlig er, de gør i Norge og Sverige på sammenlignelige produktområder. Jeg prøvede, om jeg kunne få hjælp til at vurdere, hvordan vi ligger i forhold til Norge og Sverige på de konkrete produktområder, men det kunne jeg i hvert fald ikke umiddelbart, og derfor synes jeg, at vi under udvalgsarbejdet skal undersøge, hvad det er for nogle produkter, som Sverige og Norge forbyder, og hvornår, og om vi ligger meget dårligt i forhold til dem, og så justere på en eller anden facon ved en diskussion på basis af sådan nogle sammenlignelige tal.

Vi har det problem for en lang række af vore produkter, at vi har fået fortalt, at der ikke er nogen umiddelbar substitutionsmulighed. For selvfølgelig sker der det glædelige i øjeblikket, at der kommer en lang række nye oplysninger frem, også om substitutionsprodukter, og der sker en hastigere udvikling, når industrien ved, at der er en sådan handlingsplan, end hvis denne handlingsplan ikke eksisterede.

Når det drejer sig om spørgsmålet om, hvorvidt der skulle anvendes større dele af midlerne end 43 mio. kr. af det, vi får som afgifter, til udviklingsprogrammet, har det været min opfattelse – men den kan være forkert – at der faktisk ikke med sund fornuft kunne anvendes så meget mere, for det er jo ikke altid sikkert, at man kan anvende pengene hensigtsmæssigt og godt, blot fordi man øger beløbet. Men det synes jeg man må kunne opstille et program om, og der er jo den fleksibilitet her også i forbindelse med finansloven, at vi ikke behøver endeligt at lægge os fast på noget her. Jeg synes, man skal overveje, hvad der vil være en fornuftig udvikling på dette område, når man tager i betragtning, at der faktisk på industrisiden, fordi vi diskuterer det både her i landet, i Norge og Sverige og i EF, nok sker en kraftigere udvikling i øjeblikket, end vi havde kunnet håbe på.

Så når det drejer sig om økonomistyring, synes jeg altså, at vi skal prøve at tage en principiel drøftelse til foråret, for hr. Leif Hermann har fuldstændig ret i, at det ikke er de eneste forslag, det vil være hensigtsmæssigt at komme med, når det drejer sig om miljøafgifter. Jeg synes simpelt hen, det er en principielt rigtig måde at styre området på, og jeg synes også, vi skal gå ind i en konkret sammenligning med Norge og Sverige og deres afviklingsplan samt en diskussion om, hvordan man vil anvende midlerne, og om man kan anvende en større del af beløbet til udvikling på dette område.

Det er klart, at det kan være et problem, at der er andre områder inden for renere teknologi, det måske kan være sværere at tilgodese, men det kan vi jo også tage en diskussion om.

I dette spørgsmål er der naturligvis tale om påvirkning af markedsmekanismer – og det er såmænd ikke, fordi vi har noget imod at bruge disse ord. Jeg er ikke selv betaget af begrebet »adfærdsregulerende afgifter« – jeg synes egentlig, det lyder værre end »markedsmekanismer« – men der er både et forsøg på en påvirkning af markedsmekanismer og et fiskalt element i det – i den forstand, at vi gerne ser, at der kommer nogle flere penge ind til at finansiere miljøområdet.

Herefter skal jeg give nogle kommentarer til det socialdemokratiske indlæg, som jeg egentlig ikke vil sige forbløffede mig specielt meget, men som måske alligevel kom lidt bag på mig, fordi jeg ikke synes, det var meget i overens-